Σέπια

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 27.11.2014

Ήταν μόνη στο σπίτι της. Είχαν περάσει ήδη δύο μέρες από την κηδεία και καθώς ήταν άνθρωπος που δεν άντεχε τις αναβολές αποφάσισε να ξεκαθαρίσει τα πράγματά της, να δει τι θα κρατούσε, τι θα μπορούσε να δώσει, τι να πετάξει. Αυτήν είχε ορίσει άλλωστε κληρονόμο της, το ήξερε, την είχε φροντίσει καλά και όπως έπρεπε θα διεκπεραίωνε κι αυτά τα τελευταία πρακτικά πράγματα. Ήταν η γεροντοκόρη θεία της, πάντα δίπλα στην οικογένειά της από τα παιδικά της χρόνια κι ωστόσο κλειστή κι απόμακρη, με το δικό της σπίτι και την ανεξαρτησία της, μια γυναίκα στεγνή και προγραμματισμένη σε όλα. Δεν τους έκανε αστεία ούτε πολύχρωμα δώρα, στις γιορτές τους έφερνε πάντα μια φογάτσα και χρήματα, ένα συγκεκριμένο ποσό κάθε φορά, ούτε λίγο ούτε πολύ, μετρημένο. Δεν ήταν η θεία που θα έβρισκαν τυχαία στο δρόμο και θα τα έπνιγε στα φιλιά και στα χαρτζιλίκια ή θα τα κερνούσε κρυφά το δεύτερο παγωτό μέσα στη μέρα. Ήταν όμως η δική τους θεία και την είχαν συνηθίσει με τα χρόνια, όπως συνηθίζεις τη θέση που έχει η ομπρελοθήκη στην είσοδο του σπιτιού σου, απλά υπάρχει εκεί από πάντα. Με τα χρόνια ερχόταν όλο και λιγότερο στα οικογενειακά τραπέζια, σα να βαριόταν να αφήσει το σπίτι της και την ησυχία της. Και τώρα, μόνη, η ανηψιά της, να ξεδιαλέγει τα λιγοστά και τακτοποιημένα της υπάρχοντα και να καθυστερεί την ώρα που θα άνοιγε τα συρτάρια στο κομό με τα πιο προσωπικά της πράγματα. Ο λόγος ότι δεν ήξερε τι να κάνει τις λιγοστές φωτογραφίες που υπολόγιζε ότι θα έβρισκε και κάποια ίσως οικογενειακά γράμματα. Αισθανόταν βαριά την υποχρέωση να μην τα καταστρέψει αλλά να τα μεταφέρει ίσως στο δικό της σπίτι και να μεταθέσει στα δικά της παιδιά την ευθύνη να τα καταστρέψουν ή να τα κρατήσουν με τη σειρά τους. Από την απώλεια αυτό της

φαινόταν το πιο βαρύ, τι γίνονται δηλαδή οι φωτογραφίες των ανθρώπων όταν πεθαίνουν, όταν δεν υπάρχουν πια μάτια γνώριμα να τις κοιτούν και δάχτυλα οικεία να περνάνε πάνω από τα πρόσωπα και τα στιγμιότυπα. Όταν αφήνονται στη λήθη ή στην καταστροφή. Ή ακόμη χειρότερα στα ξένα βλέμματα. Αποφασιστικά άνοιξε τα συρτάρια του κομού. Κι εκεί, ανάμεσα στις αναμενόμενες οικογενειακές φωτογραφίες, τα λιγοστά προσωπικά χαρτιά και τις ευχετήριες κάρτες βρήκε ένα πακετάκι επιστολές προσεκτικά τυλιγμένο με μια γαλάζια σατέν κορδέλα. Της έκανε μεγάλη εντύπωση τούτη η διαφορετική αντιμετώπιση και δίστασε, μέχρι που σε κάποιους φακέλους, όλους κιτρινισμένους πια και με μελάνι στην απόχρωση της σέπιας, αναγνώρισε το γραφικό χαρακτήρα της θείας της. Αποφασιστικά άνοιξε την κορδέλα, τον πρώτο φάκελο, διάβασε την πρώτη επιστολή, στην αρχή διεκπεραιωτικά, μετά με έκπληξη, μετά με ταραχή, μετά τη δεύτερη, την τρίτη, ώσπου τελείωσε το διάβασμα με μια ήρεμη θλίψη. Εκείνο το πακετάκι περιείχε μια ιστορία αγάπης, από την αρχή μέχρι το τέλος της (ή τουλάχιστον μέχρι το συμβατικό της τέλος), τέτοιας έντασης και πάθους που στην αρχή της ήταν αδύνατον να τη συνδυάσει με το πρόσωπο της θείας που εκείνη ήξερε. Οι άνθρωποι είμαστε πολλοί άνθρωποι ταυτόχρονα, σκέφτηκε. Μα για κάποιο λόγο, δεν θέλουμε, ή δε μπορούμε να δείχνουμε όλα μας τα πρόσωπα. Όμως τώρα ξέρω πως εκείνη ήταν ήρεμη στη μοναξιά της · είχε ζήσει το απόλυτο. Πόσοι μπορούν να το πουν αυτό;